

Empar de Lanuza

**BON VIATGE,
PITBLANC!**

Il·lustracions d'Helga Ambak

SEMBRA
LLIBRES

*A Guillem, el meu fill, que fou amic d'infància
de Pitblanc i que va decidir ser biòleg.*

TAULA

PITBLANC TRENCA LA CLOSCA

Pàgina 11

UNES RAMPES MOLESTES

Pàgina 17

UN BARRET DE COPA ALTA

Pàgina 23

L'AMIGA SORPRENENT

Pàgina 27

DE CAMÍ AL SUD

Pàgina 31

PITBLANC PASSA POR

Pàgina 35

EL CRANC CARRANC CARRANC

Pàgina 39

LES SÉPIES DESCONFIADES

Pàgina 45

EL PAROTET

Pàgina 51

LA MALALTIA DE PITBLANC

Pàgina 59

UN METGE MOLT SABUT

Pàgina 63

L'ESTRELLA SENSE LLUM

Pàgina 69

EL SOMRIURE DEL DOFÍ

Pàgina 77

SOMNIS

Pàgina 85

INVESTIGACIONS

Pàgina 93

ELS DESCOBRIMENTS DE PITBLANC

Pàgina 101

LA CURIOSITAT DEL SOL

Pàgina 105

DE NOU L'AMIC DOFÍ

Pàgina 109

UNA BALENA DE BONA FE

Pàgina 113

COM CAIGUT DEL CEL

Pàgina 119

PITBLANC TRENCA LA CLOSCA

Un bon dia de primavera, quan encara hi havia pingüins al Pol nord, nasqué Pitblanc.

Amb força, va eixir de l'ou que la seua mare, una grossa pingüina que caminava amb passes feixugues, havia post i covat amb molta tendresa.

El seu pare, que esperava amb impaciència el naixement del seu fill, digué en veure'l:

—Pitblanc seria un nom bonic per a ell.

I tota la colònia de pingüins començà a anomenar-lo així des d'aquell moment.

Ell, de ben menut, aprengué a patinar als llacs gelats i a nedar per sota l'aigua.

Coneixia tots els animals del seu poble i es quedava bocabadat davant d'una nit blanca.

Un dia preguntà a la seua mare:

—Mare, per què anit no deixàrem de veure el sol?

—Fill meu... el sol de mitjanit és així!

—Bé, però per què?

—Sempre ha estat així i sempre ho serà —va concloure la mare.

Pitblanc no quedà satisfet d'aquesta resposta. Era un pingüí curiós. És per això que decidí de preguntar al seu pare:

—Pare, per què aquestes nits el sol resta fora?

—Fill meu, és el sol de mitjanit!

—Bé, però per què?

—Sempre ha estat així i sempre ho serà...

Al cap de Pitblanc hi havia més i més preguntes. Ell volia saber per què en arribar l'hivern molts ocells s'acomiadaven, i per què quan els animallets menuts tornaven a sortir dels seus amagatalls, junt amb la primavera, la terra i el mar retronaven sota les seues aletes, desplaçant d'un lloc a un altre grans muntanyes de gel, com si estiguessen bullint.

El jove pingüí passava hores i més hores gitat a la vora de la mar damunt d'un espès i dur rai gelat.

També li agradava jugar amb els amics i les amigues a patinar i a fer gravats en la neu. I quan quedava tot sol, pensava en allò que per a ell era un misteri...

Un dia, mentre es deixava dur per la mar, fent el mort i mirant el cel, grisenc com la pell d'un ratolí, va veure una gavina de bec roig que anava amunt i avall cercant peixos distrets.

I, encara que les gavines són molt fortes i resistents, aquesta decidí descansar de la seua feina i anà a aturar-se en una espècie de rai: la panxa de Pitblanc.

Aquest, en sentir la duresa d'uns dits damunt seu, obrí els ulls tancats per uns moments i, astorat, mirà de prop la gavina.

—Hola, què fas tu ací? —preguntà Pitblanc.

—Ja ho veus —respongué la gavina—, pensava que eres un iceberg, i resulta que ets un pingüí!

—I t'agrade més que un iceberg?

—Estàs bé, m'agrunses i calfes les meues potes...

—Vols que siguem amics? —preguntà el pingüí.

—Sí! —respongué ella.

I deixant-se endur per les ones passaren el temps.

Quan decidiren acomiadar-se, Pitblanc digué a la seua amiga:

—Escolta, si jo et pregunte una cosa, me la respondràs?

—Sí, pregunta'm el que vulgues.

